अध्याय २५ वा.

श्रीगणेशायनमः । श्रीसरस्वत्यैनमः ॥ श्रीगुरुभ्योनमः ॥
श्रीकुलदेवतायैनमः । श्रीसीतारामचंद्राभ्यांनमः ॥
श्रीसद्गुरु साईनाथायनमः

साई महाराज कृपासागर । साक्षात् ईश्वरी अवतार ॥
पूर्णब्रह्म महान योगेश्वर । साष्टांग नमस्कार तयांसी ॥ १ ॥

जय जयाजी संतललामा । मंगलधामा आत्मारामा ॥
साईसमर्था भक्तविश्रामा । पूर्णकामा तुज नमो ॥ २ ॥

पूर्वाध्यायीं निरूपण । थट्टा विनोद परिशीलन ॥
परी हा साई भक्त भावन । भक्तरंजन नित्य करी ॥ ३ ॥

साई परम दयामूर्ती । एक पाहिजे अनन्य भक्ति ॥
भक्त श्रद्धाळू आणि भावार्थी । इच्छितार्थी ना न्यून ॥ ४ ॥

' सद्गुरु तोचि माझी मूर्ती ' । कृष्ण बोले उद्धवाप्रती ।
ऐसा सद्गुरु भजावा प्रीती । अनन्य भक्ती या नांव ॥ ५ ॥

अंतरीं उदेला मनोरथ । त्याहातें श्रीसाईचरित ॥
लीला श्रवणार्ह अत्युद्भुत । लिहवूनि निश्चिंत मज केलें ॥ ६ ॥

नसतां अधिकार ज्ञान व्युत्पत्ति । मज पामरा स्फुरविली स्फूर्ति ॥
ग्रंथ लिहिविला माझिये हातीं । द्यावया जागृति निजभक्तां ॥ ७ ॥

हृदर ठेवी ऐसी अनुज्ञा । जेव्हां जाहली मजसम अज्ञा ॥
तेव्हांच माझी अल्प प्रज्ञा । धैर्य विज्ञान संपन्न ॥ ८ ॥

तेव्हांच मज आला धीर। कीं हा साई गुण गंभीर ॥
ठेवूनि घेणार अपुलें दफतर। निज भक्तोद्धार कारणें ॥ ९ ॥
नातरी हा वाग्विलास। होतें काय मज हें साहस ॥
संतचरण प्रसाद पायस। चरित सुधारस हा ऐसा ॥ १० ॥
ही श्रीसाईचरित रूपा। भक्तार्थ साईकथामृतप्रपा[1] ॥
यथेच्छ सेवा साईकृपा[2]। भवदवतापा[3] निवारा ॥ ११ ॥
चरित नव्हे हा सोमकांत। साईकथा चंद्रामृत स्रवत ॥
भक्त चकोर तृषाकुलित। होवोत तृप्त मनसोक्त ॥ १२ ॥
आतां प्रेमळ श्रोतेजन। संकोचरहित एकाग्र मन ॥
परिसोत या कलिमलदहन। कथा पावन साईच्या ॥ १३ ॥
जडली एकदा अनन्य निष्ठा। कीं त्या भक्ताच्या सकळ अनिष्टा ॥
वारूनि अर्पितो तया अभीष्टां[4]। तयाचे कष्टा निवारी ॥ १४ ॥
ये अर्थीची एक वार्ता। दावील साईची भक्तवत्सलता ॥
श्रोतीं परिसतां ती सादरता। आनंद चित्ता होईल ॥ १५ ॥
तरी लावूनिया जीव। कथा ऐका हे अभिनव ॥
पटेल मनास अनुभव। कैसी दयार्णव[5] गुरुमाय ॥ १६ ॥
कथा जरी ही बहु तोकडी। अर्थावबोधें अति चोखडी।
अवधान दीजे एक घडी। सरतील सांकडीं बाजूला ॥ १७ ॥
अहमदनगरचे सुखवस्त[6]। कासार एक धनवंत ॥
दामूअण्णा नामें भक्त। पदीं जे अनुरक्त साईच्या ॥ १८ ॥
तया परम भक्ताची कथा। आनंद होईल श्रवण करितां ॥
भक्तरक्षणतत्परता। दिसेल प्रत्यक्षता साईची ॥ १९ ॥
रामनवमी वार्षिकोत्सवीं। मोठीं दोन निशाणें नवीं ॥
निघती मिरवीत शिर्डी गांवीं। आहेत ठावीं तत्रस्थां ॥ २० ॥

१ पाणपोई. २ साईकृपेनें. ३ संसाररूपी वणव्याचे तापास. ४ इच्छिलेले मनोरथास. ५ दयेचा सागर. ६ सुखवस्तु गृहस्थ.

त्यांतील एक निमोणकरांचें[1] । दुसरें या दामूअण्णांचें ॥
नेम हे त्यांचे कैक वर्षांचे । भक्तिप्रेमाचे अव्याहत ॥ २१ ॥

तीन स्त्रिया दामूअण्णास । पुत्र संतती नव्हती त्यांस ॥
लाधून साईंच्या आशिर्वादास । पुत्ररत्नास पावले ॥ २२ ॥

केला निशाणाचा नवस । रामनवमीच्या उत्सवास ॥
आरंभ झाला मिरवणुकीस । निशाण वर्षास तेथून ॥ २३ ॥

कोंड्या सुताराच्या घरीं । होते मिरवणूकीची तयारी ॥
तेथूनि मग वाद्यांचे गजरीं । निशाण मिरवीत नेतात ॥ २४ ॥

मशिदीचिया दोनी टोंका । बांधिती या दीर्घ पताका ॥
समारंभेसि महोत्सव निका । करिती विलोका प्रतिवर्षी ॥ २५ ॥

तैसेंच तेथें जे फकीर येती । तयांस यथेष्ट जेवूं घालिती ॥
रामनवमी ऐसिये रीती । प्रतिपाळिती हे शेट ॥ २६ ॥

त्या या दामूअण्णाची कथा । श्रवणार्थियां निवेदितों आतां ॥
श्रवण करितां सावधानता । साईसमर्थता प्रकटेल ॥ २७ ॥

मुंबानगरीचा तयांचा स्नेही । मुंबईहून पत्र लिही ॥
दोलाख निव्वळ नफा होई । ऐसी किफाईत[2] करूंकी ॥ २८ ॥

तुम्हाअम्हां भागी देख । कमावूं प्रत्येकी लाख लाख ॥
उत्तर धाडा करा चलाख[3] । धंदाही चोख निर्भय कीं ॥ २९ ॥

खरेदूं कापूस ये वक्तीं[4] । भाव चढेल हातोहातीं ॥
सौदा न साधिती वेळेवरती । मग ते पस्ताती[5] मागाहून ॥ ३० ॥

दवडूं न द्यावी ऐसी वेळ । उडाली अण्णांचे मनाची खळबळ ॥
भरंवसा त्या स्नेह्यावरी सबळ । विचार निश्चळ[6] सुचेना ॥ ३१ ॥

१ कै. वा. शंकरराव रघुनाथ देशपांडे उर्फ नानासाहेब निमोणकर. २ एवढा नफा जेणें करून होईल असा धंदा. ३ त्वरा; जलदी. ४ यावेळीं. ५ पश्चात्ताप पावतात. ६ निश्चित.

धंदा करावा वा न करावा । विचार पडला अण्णाचे जीवा ॥
काय होईल कैसें देवा । गोवा पडला मनाला ॥ ३२ ॥

दामूअण्णाही गुरुपुत्र । बाबांस लिहिते झाले पत्र ॥
आम्हा न बुद्धि स्वतंत्र आपणचि छत्र आम्हातें ॥ ३३ ॥

व्यापार हा तो सकृद्दर्शनी । करावा ऐसें येतें मनीं ॥
परी होईल लाभ कीं हानी । कृपा करोनि सांगाजी ॥ ३४ ॥

पत्र लिहिलें माधवरावा । कीं हे बाबांस वाचून दावा ॥
आज्ञा होईल तैसें कळवा । उद्यम बरवा वाटतो ॥ ३५ ॥

दुसरे दिवशीं तिसरे प्रहरीं । पत्र पडलें माधवरावकरीं ॥
तेणें नेऊनि मशीदीभीतरीं । चरणावरी घातलें ॥ ३६ ॥

'काय शामा काय घाई । कागुद कसला लावितो पायीं' ॥
बाबा तो नगरचा दामशेट कांहीं । विचारूं पाहीं आपणातें ॥ ३७ ॥

'कां वरें तो काय लिहितो । काय कसले बेत करितो ॥
'वाटे आभाळा हात लावितो । देव देतो तें नको ॥ ३८ ॥

'वाच वाच पत्र त्याचें' । शामा म्हणे जें वदतां वाचे ॥
तेच अर्थाचें पत्र साचें । दामूअण्णाचें अक्षरशः ॥ ३९ ॥

देवा आपण बसतां निश्चळ । उडवितां भक्तांची खळबळ ॥
मग होतां मनाची तळमळ । पायाजवळ आणितां ॥ ४० ॥

कोणास स्वयें ओढून आणितां । कोणालागीं पत्रें लिहिवितां ॥
अंतस्थ आशय आधींच सांगतां । मग वाचवितां किमर्थ ॥ ४१ ॥

'अरे शामा वाच वाच । माझें काय मानितो साच ॥
मी तव अपुला आहे असाच । बोलें उगाच मानेतें' ॥ ४२ ॥

---

१ गुंती संषय. २ वाचेस येईल तें.

मग माधवराव पत्र वाचिती । बाबा लक्ष लावूनि ऐकती ॥
कळकळूनि मग बाबा वदती । 'चळली मती शेटीची' ॥ ४३ ॥

सांगकीं तयास प्रत्युत्तरीं । 'कायउणें तुज असतां घरीं ॥
पुरे अपुली अर्धी भाकरी । लाखाचे भरी पडूं नको' ॥ ४४ ॥

प्रत्युत्तराची क्षणक्षणा । वाटचि पाहत दामू अण्णा ॥
उत्तर येतांचि तत्क्षणा । दामूअण्णा वाचिती ॥ ४५ ॥

ऐकूनि त्या प्रत्युत्तराला । दामूशेटीचा विरस झाला ॥
मनोरथाचा दुर्गचि ढासळला । वृक्ष उन्मळला आशेचा ॥ ४६ ॥

आतां एकलाख कमावूं । अर्धालाख व्याजीं लावूं ॥
तात्काळ लाखे सावकार होऊं । आनंदें राहूं नगरांत ॥ ४७ ॥

मनोराज्य होतें जें केलें । जागचे जागींच तें विरघळलें ॥
दामूअण्णा अत्यंत हिरमुसले । हें काय केलें बाबांनीं ॥ ४८ ॥

पत्र लिहिलें एथेंच फसलें । अपुलें आपण अनहित केलें ॥
देखत देखत वाढिलेलें । ताट लाथाडिलें आपणचि ॥ ४९ ॥

असो त्या पत्रांत दामूअण्णातें । ऐसेंही ध्वनित केलें होतें ॥
कानाडोळ्यांचें अंतर असतें । यावें कीं येथें समक्ष ॥ ५० ॥

ऐसें माधवरावांचें सूचित । समक्ष जावें वाटलें उचित ॥
न जाणों असेल त्यांतही हित । कदाचित अनुमत देतील ॥ ५१ ॥

ऐसा विचार करूनि मनीं । अण्णा आले शिर्डी लागुनी ॥
बैसले बाबांचे सन्निधानीं । लोटांगणीं येऊन ॥ ५२ ॥

हळू हळू पाय दाबिती । विचारावया नाहीं धृती ॥
अंतर्यामी उठली वृत्ती । बाबांची पोती ठेवावी ॥ ५३ ॥

---

१ भाग.

मनांत म्हणती साईनाथा । कराल जरी या व्यापारा साह्यता ॥
नफ्याचा कांहीं भाग मी अर्पितां । पायावरता होईन ॥ ५४ ॥

मस्तकीं धरिले साईचरण । दामूअण्णा बैसले क्षण ॥
संकल्प विकल्प मनाचें लक्षण । व्यापार आंतून चालले ॥ ५५ ॥

भक्तीं करावें मनोरथ । ते न जाणती खरा स्वार्थ ॥
गुरु एक जाणे शिष्याचें हित । भावी भूतवर्तमान ॥ ५६ ॥

निजमनीचें मनोगत । कोणी कितीही ठेवो गुप्त ॥
साई समर्थ सर्वगत[1] । अंतर्वृत्त जाणे तो ॥ ५७ ॥

जेव्हां कोणी मनीचें हृद्गत । साई चरणीं प्रेमें निवेदित ॥
पूर्ण विश्वासें अनुज्ञा प्रार्थित । दावित सत्पंथ साई त्यां ॥ ५८ ॥

हें तो तयाचें निजव्रत । जाणती हें भक्त समस्त ॥
जो जो अनन्य शरणागत । आपदा वारीत तयांच्या ॥ ५९ ॥

गुरूचि सत्य मातापिता । अनेका जन्मींचा पातात्राता ॥
तोचि हरिहर आणि विधाता । कर्ताकरविता तो एक ॥ ६० ॥

बाळ मागतां गोडधडू । माता पाजी बोळंकडू[2] ॥
बाळ तडफडू वा रडू । प्रेम निवाडू हा ऐसा ॥ ६१ ॥

बोळाचा तो कडूपणा । योग्य काळें चढणार गुणा ॥
बाळ काय जाणे त्या लक्षणा । मातेच्या खुणा मातेस ॥ ६२ ॥

अण्णा जरी ठेविती पाती । बाबा काय तेणें भुलती ॥
लाभेंवीण तयांची प्रीती । निजभक्तहितीं तत्पर ॥ ६३ ॥

धनकनक जयां माती । किंपदार्थ तयांतें पाती ॥
केवळ दीन जनोद्धरणार्थ । जगीं अवतरती हे संत ॥ ६४ ॥

---

१ सर्वांतर्यामी २ एक जातीचें औषध.

यमनियमशमदमसंपन्न । मायामात्सर्यदोषविहीन ॥
केवळ परानुग्रह प्रयोजन । जयाचें जीवन तो संत ॥ ६५ ॥
दामूअण्णाची ही पाती । मनींचेमनीं गुप्त होती ॥
बाबा प्रकट उत्तर देती । सादरवृत्ती परिसावें ॥ ६६ ॥
जीवमात्राचें मनोगत । बाबांस सकळ अवगत ॥
वर्तमान भविष्य भूत । जैसा करतलगत आमलक[1] ॥ ६७ ॥
निज भक्ताची भावी स्थिती । समस्त ठावी बाबांप्रती ॥
कैसे वेळेवर सावध करिती । ती स्पष्टोक्ती परिसावी ॥ ६८ ॥
" आपण नाहीरे बाप[2] किसमे[3] " । बाबा देती सूचना प्रेमें ॥
व्यापार बरवा साईस न गमे । अण्णा शरमे मनांत ॥ ६९ ॥
ऐकून हें बाबांचें वचन । दामूअण्णास पटली खूण ॥
दिधला मनाचा संकल्प सोडून । बैसले अधोवदन उगा ॥ ७० ॥
पुनश्च मनीं उठला विचार । करूं काय दुसरा व्यापार ॥
तांदूळ गहूं भुसार । परिसा प्रत्युत्तर बाबांचें ॥ ७१ ॥
पांच शेर तूं घेसील । सातशेर ओपिसील[4] ॥
परिसून हे बाबांचे बोल । अंतरीं खजील अण्णा तैं ॥ ७२ ॥
ऐसें कोठें कांहींही न घडे । जें साईच्या[5] दृष्टीस न पडे ॥
खालीं वरती जिकडे तिकडे । सर्वत्र उघडें तयास ॥ ७३ ॥
येरीकडे त्यांचा स्नेही । विचार गहनीं पडला पाहीं ॥
काय करावें सुचेना कांहीं । उत्तरही नाहीं अण्णाचें ॥ ७४ ॥
तों ते शेट पत्र लिहित । वृत्तांत घडलेला कळवित ॥
वाचूनि स्नेही विस्मित होत । म्हणती कर्मगत विचित्र ॥ ७५ ॥
काय सौदा चालून आला । स्वयेंच कां ना विचार केला ॥
किमर्थ फकीराचे नादीं लागला । व्यर्थ मुकला लाभाला ॥ ७६ ॥

१ आवळा. २ बाबा. ३ कशांतही. ४ देशील. ५ साईबाबांचे.

देव देतो कर्म नेतें । होणारा सारखी बुद्धि होते ॥
ऐसा चोरख धंदा जेथें । फकीर तेथें कां व्हावा ॥ ७७ ॥

व्यवहारावर देऊनि पाणी । दारोदार वेड्यावाणी ॥
पोट भरिती तुकडे मागुनि । ते काय सांगूनि सांगती ॥ ७८ ॥

असो नाहीं तयाचे दैवीं । तेणेंच ऐसी त्या बुद्धि व्हावी ॥
दुसरी कोणी पांती पहावी । 'यदभावी न भावी' तें ॥ ७९ ॥

झालें अण्णा स्वस्थ बसले । होतें जयाचें कर्म ओढवलें ॥
तेच त्या स्नेह्याचे पातीदार झाले । आलें तपेलें गळ्यांत ॥ ८० ॥

करावया गेले सट्टा । परी तयांचा दिवस उलटा ॥
ठोकर लागली झाला तोटा । कैसा सोटा फकीराचा ॥ ८१ ॥

काय माझा दामूअण्णा । नशीबाचा, मोठा शहाणा ॥
खरा त्याचा साई दाणा । भक्त करुणा केवढी ॥ ८२ ॥

स्नेही म्हणून माझे फंदीं । पडतां नागवता स्वच्छंदीं ॥
तरला बिचारा फकीराचे नादीं । काय दृढबुद्धि तयाची ॥ ८३ ॥

थट्टा त्याचे वेडेपणाची । घमंड माझे शहाणपणाची ॥
व्यर्थव्यर्थ जहाली साची । अनुभव हाची लाधलों ॥ ८४ ॥

उगीच त्या फकिराची निंदा । न करितां लागतों त्याचे नादा ॥
मजलाही तो वेळेवर जागा । करिता न दगा होता हा ॥ ८५ ॥

आतां आणीक एक वार्ता । सांगून आवरूं अण्णाच्या ग्रंथा ॥
आनंद होईल श्रोतियां चित्ता । वाटेल आश्चर्यता बाबांची ॥ ८६ ॥

पहा एकदां ऐसें वर्तलें । गोव्यांहून पार्सल आलें ॥
आंबे नामांकित कोणी धाडिले । मामलेदार राळे या नावें ॥ ८७ ॥

---

१ भागीदार. २ जें घडावयाचेंच नाहीं तें घडणारच नाहीं. ३ फसला असता.

माधवरावांच्या नांवावर । बाबांच्या पायीं व्हावें सादर ॥
म्हणून कोपरगांवीं स्वीकार । होऊनि शिरडीवर तें आलें ॥ ८८ ॥

मशिदींत बाबा समोर । उघडतां आंबे निघाले सुंदर ॥
होते एकंदर तीनशेंवर । फळें तीं मधुर घमघमित ॥ ८९ ॥

बाबांनीं तीं अवघीं पाहिलीं । माधवरावापाशीं दिधलीं ॥
तयांनीं चार कोळंब्यांत टाकिलीं । उरलीं ती नेलीं बरोबर ॥ ९० ॥

फळें पडतां कोळंब्यांत । बाबा मुखें काय उद्गारत ॥
'फळें ती दामूअण्णा प्रीत्यर्थ । असूं दे तेथ पडलेलीं' ॥ ९१ ॥

यावर जातां दोन तास । आले पूजा करावयास ॥
दामू अण्णा मशिदीस । पुष्प संभारास घेऊनी ॥ ९२ ॥

तयां न पूर्व वृत्त तें कळलें । बाबा मोठ्यानें बोलूं लागले ॥
'आंबे दाम्याचे न ते आपुले । खावया टपले लोक जरी ॥ ९३ ॥

ज्याचे आंबे त्यानेंच घ्यावे । किमर्थ आपणा कोणाचे व्हावे ॥
ज्याचे असतील त्यानेंच खावे । मरुनि जावें खावोनी' ॥ ९४ ॥

प्रसादचि हा ऐसिया भावें । अण्णा स्वीकारिती स्वभावें ॥
विपरीतार्थालागी न भ्यावें । पूर्ण हें ठावें अण्णास ॥ ९५ ॥

पूजा सारोनि अण्णा गेले । पुनश्च येऊनि पुसूं लागले ॥
मोठीस कीं धाकटीस हीं फळें । अर्पू न कळे कोणास ॥ ९६ ॥

बाबा वदती धाकटीला । दे आठ मुलें होतील तिजला ॥
चार मुलगे चार मुलींला । ही आम्रलीला प्रसवेल ॥ ९७ ॥

पोटीं नाहीं पुत्र संतान । म्हणून करावे बहु प्रयत्न ॥
साधुसंतांचें करावें भजन । कृपाशिर्वचन मिळवावें ॥ ९८ ॥

---

१ एक मातीचा ठाव. २ मोठ्या बायकोला कीं धाकट्या बायकोला.

यदर्थ साधुसंतांचा नाद । मिळवावया ग्रह प्रसाद ॥
ज्योतिर्विद्येचा लागला छंद । जाहले ज्योतिर्विद स्वयमेव ॥ ९९ ॥

नशीबीं नाहीं संतान । हेंच ज्योतिर्विद्येचें निदान ॥
अण्णा होते पूर्ण जाणून । निराश होऊन बसले जे ॥ १०० ॥

तथापि हें आश्वासन । साई संत मुखींचें वचन ॥
पुनश्च आशा झाली उत्पन्न । समर्थ प्रसन्न होतांची ॥ १०१ ॥

असो पुढें कालांतरें । सफल झालीं बाबांचीं अक्षरें ॥
संतप्रसादाम्रांकुरें । संतति फळभरें प्रसवलीं ॥ १०२ ॥

जैसे बोलले तैसेंच घडलें । अपुलें ज्योतिष निष्फल झालें ॥
साईचे बोल अमोघ ठरले । जाहलीं मुलें वचनोक्त ॥ १०३ ॥

असो ही तों बाबांची वैखरी । बाबा असतां देहधारी ॥
परी पुढेंही देह त्यागानंतरी । स्वयें निर्धारी निज महिमा ॥ १०४ ॥

झालों जरी गत प्राण । वाक्य माझें माना प्रमाण ॥
माझीं हाडें तुर्बती मधून । देतील आश्वासन तुम्हांस ॥ १०५ ॥

मी काय पण माझी तुर्बत । राहील तुम्हांसवें बोलत ॥
जो तीस अनन्य शरणागत । राहील डोलत तयासवें ॥ १०६ ॥

डोळ्याआड होईन ही चिंता । करूं नका तुम्ही मज करितां ॥
माझीं हाडें ऐकाल बोलतां । हितगुज करितां तुम्हांसवें ॥ १०७ ॥

मात्र माझें करा स्मरण । विश्वासयुक्त अंतःकरण ॥
ठेवा करा निष्कामभजन । कृतकल्याण पावाल ॥ १०८ ॥

हे भक्तकाम कल्पतरो । समर्थ साई श्रीसद्गुरो ॥
हेमाड तुझिया चरणा न अंतरो । भाकी परोपरी हे करुणा ॥ १०९ ॥

१. कबर.

धांवपावगा गुरुवरा। भक्तजन करुणाकरा॥
उसंत नाहीं या संसारा। येरझारा पुरे आतां॥ ११० ॥

आम्हा स्वभावप्रवृत्तिपरां। बाह्य विषयालोचन तत्परां॥
विषय भोगांपासाव आवरा। वृत्तीसीं करा अंतर्मुख॥ १११ ॥

लाटेस रसे सैरा वाहत। चाललों आम्ही भवसागरांत॥
देऊनिया प्रसंगीं हात। भव निर्मुक्त करा कीं॥ ११२ ॥

इंद्रियें वाहती सैरावैरा। प्रवृत्त होती दुराचारा॥
बांधा उच्छृंखल नद्यांस बंधारा। फिरवा माघारा इंद्रियगण॥११३॥

इंद्रियें न जों अंतर्मुख। आत्मा न कदा होई सन्मुख॥
त्यावीण कैचें आत्यंतिक सुख। जन्म निरर्थक होईल॥ ११४ ॥

कलत्र पुत्र मित्रपंक्ति। कोणीही कामा येती न अंतीं॥
तूंचि एक अखेरचा साथी। सुख निर्मुक्तीदायक तूं॥ ११५ ॥

उकलून कर्माकर्माचें जाळें। करी एकवेळ दुःखावेगळें॥
उद्धरी हे दीनदुबळे। कृपाबळें महाराजा॥ ११६ ॥

वादावादी इतर अवकळा। कृपाबळें समूळ निर्दळा॥
रसनेस लागो नामाचा चाळा। सुनिर्मळा साईराया॥ ११७ ॥

ऐसें देई प्रेम मना। घालवी संकल्पविकल्पांना॥
विसरवी देहगेह भाना। माझा मीपणाही दवडी॥ ११८ ॥

घडो तुझें नामस्मरण। व्हावी न इतर आठवण॥
यावें मनासि निश्चलपण। चंचलपण नातळो॥ ११९ ॥

त्वां आम्हां धरितां पोटाशीं। मावळेल अज्ञानतमनिशी॥
सुखें नांदूं तुझिया प्रकाशीं। उणें आम्हांसी कायसें॥ १२० ॥

---

१ मनास वाटेल तसें वागणारांस. २ बहिर्मुखांस.

तुवां हें जें आम्हांप्रत । पाजिलें निजचरितामृत ॥
थापटोनि जें केलें जागृत । हें काय सुकृत सामान्य ॥ १२१ ॥
पुढील अध्याय याहूनि गोड । पुरेल श्रवणार्थियांचें कोड ।
वाढेल साईचरणीं आवड । श्रद्धाही सुदृढ होईल ॥ १२२ ॥
आले एक भक्त दर्शना । सोडूनिया निज गुरुचरणा ॥
करितां साईपदाभिवंदना । निजगुरुस्थाना दृढ केलें ॥ १२३ ॥
तैसेच एक दुसरे गृहस्थ । श्रीमंत परी विपद्‌ग्रस्त ॥
आले पुत्रकलत्रसहित । दर्शनार्थ साईच्या ॥ १२४ ॥
कैसा तयांचा पुरविला हेत । कैसा पुत्र अपस्मारव्यथित ॥
केला दर्शनें व्याधिनिर्मुक्त । पूर्वदृष्टांत स्मरवुनी ॥ १२५ ॥
म्हणोनि हेमाड सांईस शरण । करी श्रोतयां आदरें विनवण ॥
होऊनि साईकथाप्रवण । कराजी श्रवणसार्थक्य ॥ १२६ ॥

स्वस्ति श्री संतसज्जन प्रेरिते । भक्त हेमाडपंत विरिचिते ॥
श्रीसाई समर्थ सच्चरिते । भक्ताभीष्ट संपादन नाम ॥
पंचविंशतितमोऽध्यायः संपूर्णः

॥ श्री सद्गुरू साईनाथार्पणमस्तु शुभं भवतु ॥